

50 anys de la consagració episcopal de Ramon Buxarrais

Dg, 3/10/2021 per Josep-Miquel Bausset

[Del santuari estant](#)

Avui 3 d'octubre recordem el bisbe **Ramon Buxarrais** en el 50è aniversari de la seva consagració episcopal. Nascut el 12 de desembre de 1929 a Santa Perpètua de Mogoda, Buxarrais va estudiar al Seminari Conciliar de Barcelona i a la Facultat de Teologia, a Sant Cugat. Ramon Buxarrais, que va ser ordenat prevere el 17 de desembre de 1.955, va ser nomenat coadjutor de la parròquia de Sant Pius X de la ciutat comtal i després va servir també la comunitat cristiana de Lliçà de Munt.

El 1959 Buxarrais va anar a Xile al servei de la diòcesi d'Antofagasta, on va ser vicerector i director espiritual de l'institut Obispo Silva Lezaeta a Calama, també va ser coadjutor de la JOC i capellà de la presó. El 1962 va ser nomenat rector de la parròquia el Bon Pastor d'Antofagasta i l'any següent, vicari general de Pastoral d'Antofagasta i rector de la parròquia Sant Joan Baptista de Calama i Administrador Apostòlic de la Prelatura de Calama.

El 1967 va ingressar com a postulant al monestir trapenc d'Azul, a l'Argentina, que hagué de deixar per malaltia.

Buxarrais tornà a Catalunya i el 1969 va ser nomenat rector de la parròquia de Sant Esteve de Granollers i després, arxiprest. I va ser el 19 d'agost de 1971 quan el **papa Pau VI** el va nomenar bisbe de Zamora, on fou consagrat avui fa 50 anys. Posteriorment, el 14 d'abril de 1973 el papa el nomenà bisbe de Màlaga, on en aquesta diòcesi andalusa va treballar per aprofundir i fomentar la pietat cristiana. També afavorí la caritat social per mitjà de Càritas i va saber transmetre l'Evangelí amb els seus llibres, com: *Cartes a Valeri*, *Confessions d'un bisbe que no va voler ser-ho* o *Elisenda: vocació de ser arrel*.

Treballador incansable i home senzill, el bisbe Buxarrais va deixar el palau episcopal i se n'anà a viure, amb un grup de mossens, a una residència del barri de Carranque.

A la diòcesi de Màlaga instaurà el diaconat permanent i cedí diversos béns de l'Església per crear llocs de treball.

L'11 de setembre de 1991, ara ha fet 30 anys, el bisbe Buxarrais renuncià al servei episcopal i se n'anà a Melilla com a capellà d'un centre assistencial confiat a les Filles de la Caritat, l'anomenat Gota de leche, que acollia ancians i nens. També va ser capellà de la presó.

Profeta del Regne, el bisbe Buxarrais va saber transmetre l'Evangelí amb passió, i sensible al drama de la pobresa, va defensar sempre la justícia davant l'abús dels poderosos de torn. A més dels seus llibres, punyents i alhora deliciosos, les seves cartes pastorals arribaven al cor, ja que tractaven situacions concretes de la vida. I és que el bisbe Ramon tenia una oïda molt atenta a l'Evangelí i l'altra, al poble que servia. Així, el març de 1.987 escriví la carta: *"Deixem-nos evangelitzar per la Quaresma"* i per Nadal de 1.988 va escriure la carta: *"Ens han segrestat el Nen"*, on el bisbe Ramon ens mostrava el contrasentit de celebrar el Nadal amb l'Infant, "segrestat" i oblidat pels torrons i les neules, les festes i els regals. El 1.991, amb motiu de la Jornada Pro orantibus, va escriure la carta: *"Unes monges que perden el temps"*, recordant-nos la importància que per a l'Església té la vida contemplativa.

També les seves homilies no deixaven ningú indiferent. La més coneguda i que va aixecar una gran polèmica, va ser la que, el juliol de 1981, va escandalitzar la jet set de Marbella. El bisbe Ramon denunciava, amb raó, com les "rialles dels rics semblen ofegar el crit dels pobres". El bisbe Buxarrais presentava el problema de l'atur i del sofriment de la gent més vulnerable de la seva diòcesi, contraposant-ho a les "festes i aniversaris provocatius a la Costa del Sol". I és que al costat de la gent que tenia problemes econòmics, la jet set de Marbella s'envoltava de "joies, viatges i àpats" escandalosos. Per això el bisbe Buxarrais demanava "temps lliure i turisme sense esclavitud i diversió sense corrupció".

Amb aquesta homilia, el bisbe Buxarrais mostrava l'escàndol de la paràbola del ric i de Llàtzer (Lc 16:19ss) que es repetia a Marbella amb l'ostentació (i alhora, la buidor) de la jet set. I com el profeta Amós, el bisbe Buxarrais denuncià la pobresa que patia la gent, que convivía amb la deshonestedat d'alguns polítics, la corrupció dels jutges, l'explotació dels rics i dels poderosos i l'autoritarisme dels funcionaris. Per això el bisbe Buxarrais, pel seu testimoniatge evangèlic, va ser calumniat i vilipendiat, com ho va ser Jesús, acusat pels fariseus i pels mestres de la Llei.

El bisbe Buxarrais ens va fer els exercicis als monjos de Montserrat, unes reflexions que tots encara recordem amb afecte, perquè amb el seu bon humor i amb la seua paraula profètica i sempre mesurada, ens encoratjava a ser testimonis del Regne.

50 anys després de la seva consagració episcopal, avui donem gràcies a Déu pel testimoniatge del bisbe Buxarrais i per la seva vida de profeta de la veritat i de la justícia.

Fa uns anys, el bisbe Ramon definí molt encertadament l'Església (com ho ha fet el papa, dient que ha de ser un hospital de campanya), com "aquell lloc on la gent

que ho passa malament pugui sentir-se bé". Per això és bo donar a conèixer el bisbe Ramon als més joves, ja que el seu ministeri ha estat un autèntic servei a l'Evangeli.